

HỒI THÙ HAI MƯƠI SÁU

QUÝ KIỂM TUYỆT ĐẠO

Con đường quanh co nhưng quá quen thuộc đối với lão Hắc y nên lão cứ đi vùn vụt. Trầm Kha cũng theo sát gót. Vừa đi chàng vừa quan sát và ghi nhận địa thế một cách rõ ràng.

Song chàng thấy nơi đâu cũng có vẻ bí hiểm khác thường, những bóng người mặc đồ đen thấp thoáng ẩn hiện như những bóng ma không sao rõ được họ là ai, đông hay ít.

Con đường hầm này đều có gắn chất lân tinh hay những hạt dạ minh châu tỏa ánh sáng dịu đều. Rồi trước mặt là một công trình kiến trúc dưới lòng đất như những kiến trúc qui mô trên mặt đất của những bang phái.

Trầm Kha nhủ thầm:

- Đúng là những người sống nơi đây sợ mặt trời.

Đi được một lúc nữa, lão Hắc y đưa chàng đến trước một đại sảnh, ở giữa có một cái bàn và một tràng kỷ lớn, hai bên có những chiếc ghế dài dành sẵn. Hình như nơi đây là thánh đường dùng để hội họp bọn môn hạ mỗi khi cần đến.

Khi lão già ốm dẫn Trầm Kha đến đại sảnh, lão cung kính hướng vào bên trong nói lớn:

- Thưa Cốc chủ, đệ tử đã tuân lệnh Cốc chủ đưa quý khách vào yết kiến.

Tiếng nói vừa dứt, từ bên trong phát ra một giọng nói lạnh lạnh đập vào tai mọi người:

- Truyền nhập điện!

Tức thì, những hắc y nhân môn hạ từ bên ngoài phóng mình vào phục sẵn trước bàn.

Trầm Kha biết người sắp ra đại sảnh là Cốc chủ của Xuyên Tâm Cốc nên mặt hơi ửng đầy sát khí trong nhất thời. Tuy nhiên, lòng dạ lòng phải bình thản trước cừu nhân, điều tra cho ra lẽ để khỏi mắc mưu bọn chúng, nên chàng vẫn đứng yên chờ đợi.

Một lúc lâu, chiếc cửa hậu điện mở ra, một ông lão khuôn mặt giống tạc khuôn mặt giả mà Vu Mạc Sâu đã mang, tức là khuôn mặt của Huyền Đắc, hiện ra trước mặt mọi người.

Trầm Kha lại nghĩ thầm:

- ‘Huyền Đắc là nhà sư, nơi đây lão này cũng khuôn mặt giống như Huyền Đắc, song trang phục không phải là kẻ tu hành. Hay là lão này lại giả nữa chăng?’

Bầu không khí càng trở nên yên lặng và trang nghiêm như muốn nghệt thở.

Cốc chủ nhìn Lăng Tử Trầm Kha hỏi:

- Các hạ đến đây với dụng ý gì?

Trầm Kha thản nhiên đáp:

- Muốn hỏi Cốc chủ một điều!

Lão cốc chủ cười ha hả nói:

- Các hạ muốn hỏi ta một điều?

- Đúng vậy!

- Điều gì có khó khăn lắm không? Quan trọng lắm không?

- Tùy Cốc chủ quan niệm, song đó là việc tại hạ muốn chứng minh danh tánh thật của Cốc chủ.

- Nghĩa là người muốn hỏi tên họ của ta?

- Đúng vậy!

- Ta nói ra e người không tin!

- Tại hạ thiển nghĩ, một vị Cốc chủ thì danh phận cũng chẳng khác chi lời nói là vàng ngọc, lẽ nào giả dối ư.

Trầm Kha khôn ngoan đáp lại với giọng giảo hoạt. Giọng nói chắc chắn của chàng khiến đối phương nghe qua phải giật mình kinh ngạc, trở mắt nhìn chàng rất lâu. Sau cùng Cốc chủ mới cất giọng âm trầm hỏi:

- Người mạo hiểm vào đây mà chỉ cần hỏi danh tánh Bồn Cốc chủ thôi sao?

- Đó là điểm quan trọng.

- Người tưởng ta là Huyền Đắc?

Trầm Kha giật mình không ngờ đối phương đoán trúng ý nghĩ của chàng. Có thể đối phương chính là Huyền Đắc. Nhưng hẳn phải nói như vậy để đánh lạc quan niệm của chàng. Nhưng hẳn là ai? Suy luận đến đây Trầm Kha cười nhạt nói:

- Tôi muốn chính các hạ chứng minh việc này.

Đối phương cười hềnh hếch đáp:

- Phải đấy! Ta chính là Huyền Đắc đây!

- Người nói sao?

Trầm Kha kinh ngạc trong lòng chưa biết có phải là kẻ gia thù đây không hay là một kẻ giả mạo. Mà nếu là kẻ giả mạo mà nóng nảy hạ sát thì làm sao mà tìm cho ra kẻ gia thù. Chàng hoang mang, trong lòng lại bối rối, thối lui ra sau ba bốn bước.

Bỗng nghe đối phương phá lên cười ha hả, hỏi:

- Tại sao người lại kinh ngạc như thế?

- Người là Huyền Đắc thật à?

Trầm Kha lại tiếp:

- Vậy người có biết Nhứt Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng không?

Lão hơi lưỡng lự giây lát rồi cười nhạt bảo:

- Biết!

- Vậy ta hỏi người có nhúng tay vào vụ thảm sát toàn gia của người?

- Đúng!

Lăng Tử Trầm Kha đột nhiên phá lên cười ha hả, bằng giọng sang sảng nói to:

- Người quả là thần thông quảng đại, đã dùng bao nhiêu thủ đoạn để giết hại người ngay, lại còn lăm mưu đồ làm tan nát Thiếu Lâm... quyết đem máu lửa rưới lên vạn nẻo đường võ lâm. Ta cũng bội phục người đấy!

Lão Cốc chủ cười gằn nói:

- Người đã lộ chân tướng rồi. Theo lời người vừa nói, có phải người đến đây để đòi nợ máu, tìm cừu nhân hay không?

Trầm Kha nghe qua biến sắc mặt, trầm giọng đáp:

- Đúng đấy!

- Nhưng người lấy tư cách gì để đòi ân cừ?

Trầm Kha cất tiếng cười ha hả rồi gằn giọng:

- Con báo thù cho cha mẹ có được không?

Lão Cốc chủ bước lùi lại hai bước giọng kinh ngạc:

- Vậy người là...

Lão chưa nói dứt lời thì Trầm Kha đã hét lên:

- Nhứt Chỉ Công Trầm Lịch Nhưỡng là cố phụ của ta.

- Là cố phụ của người?

- Đúng!

Vừa nói dứt lời, chàng nhún mình nhảy vọt về hướng Cốc chủ, tay hữu đẩy ra một chưởng tấn công. Chiêu chưởng buông ra nhanh như chớp giạt sao xa...

Bỗng nghe Cốc chủ quát to:

- Lui mau.

Tiếng dứt, chưởng buông, một đạo vô hình chưởng tổng vào Trầm Kha, hai kinh lực quện vào nhau gây một tiếng nổ vang trời.

- Bình!

Chưởng phong cuốn đổ bàn ghế, xô bật bọn Hắc y nhơn dạt ra.

Cả hai đối phương đều kinh ngạc vì chưởng lực của hai người.

Trầm Kha cả giận quát lớn:

- Ta sẽ cho người chết!

Vừa nói dứt lời, chàng lừ lừ hướng về Cốc chủ.

Ngay khi đó, một Bạch y thiếu phụ đứng sau lưng Cốc chủ bỗng cất tiếng cười lạt nói:

- Cốc chủ, xin để hần cho hạ chức trị tội!

Cốc chủ gật đầu đáp:

- Được!

Tiếng nói dứt, Bạch y thiếu phụ bỗng nhún mình nhảy đến trước mặt Trầm Kha.

Trầm Kha không lưu ý đến thiếu phụ mà quay sang Cốc chủ nói to:

- Cốc chủ! Chẳng lẽ người sợ chết hay sao?

Cốc chủ cất giọng trầm trầm bảo:

- Chưa phải lúc ta giết người.

- Thật phách lối!

Nói dứt lời, chàng chồm mình tới trước, vung tả chưởng đẩy thẳng vào Cốc chủ, tay phải đặt vào chuôi thanh trường kiếm.

Bạch y thiếu phụ thấy thế buột miệng ‘hừ’ một tiếng, vung nhanh ngọc chưởng, tay tả đón ngay đạo kinh phong của Trầm Kha, tay hữu kích vào mặt chàng một chưởng, một thức hai chiêu lợi hại, nhanh lẹ khôn cùng.

Trầm Kha thấy Bạch y thiếu phụ đột ngột xuất chiêu vội đảo bộ lách mình sang bên tả tránh thoát. Thân hình vừa đứng vững, chàng vội đẩy song chưởng với năm thành công lực phản công.

Bạch y thiếu phụ không ngờ Trầm Kha ứng biến quá nhanh nhẹn vội đẩy song chưởng nghênh địch. Hai chưởng vừa xoắn vào nhau chưa kịp hóa giải, Bạch y thiếu phụ đã thấy đạo chưởng thứ nhì của Trầm Kha cũng vừa trờ đến nơi.

Đứng trên đại diện, Cốc chủ chau mày từng chập.

Bỗng nghe Bạch y thiếu phụ thét lên một tiếng, thân mình lộn hai vòng, tránh được chiêu thức của Trầm Kha, đồng thời phát ra ba chưởng kích trả lại chàng.

Trầm Kha lúc bấy giờ, sát niệm đã tràn ngập cõi lòng nên chàng như ánh chớp lắt người nhích bộ nhường cho chưởng phong thoát qua, thì chàng liền rút phất thanh trường kiếm thi triển tuyệt chiêu sát thủ, tung ra muôn ánh chớp giạt ập mạnh vào Bạch y thiếu phụ.

Quý kiếm vừa loé lên, bỗng nghe Bạch y thiếu phụ rống lên một tiếng thê thảm, thân hình lảo đảo rồi ngã phịch xuống máu đào chan hòa, trong chốc lát đã chết lịm.

Lão Cốc chủ thấy chàng chỉ thi triển có một chiêu kiếm pháp mà Bạch y thiếu phụ đã bị thảm tử nên trở mắt kinh ngạc.

Lão ta lấp bắp:

- Qũy kiếm tuyệt chiêu...

Rồi đột nhiên lão cất giọng cười âm lạnh hét to:

- Lui ngay!

Tức thì song chưởng của lão ta cuồn cuộn đẩy ra, to như đợt sóng triều nhăm vào Trần Kha kích mạnh.

Thật là chiêu thức bất phàm, một chưởng đưa ra với kinh lực hùng hậu, nên Trần Kha phải sử dụng thức 'Phượng hoàng đăng vân', lướt trên sóng chưởng lao vút vào lão Cốc chủ. Vừa tránh chưởng lực, vừa tiến vào sát người lão Cốc chủ, đồng thời trường kiếm đẩy tới theo thức 'Trụ vân tảo địa' như ánh chớp đâm vào người Cốc chủ.

Lão Cốc chủ không ngờ đòn phản công của chàng lại ảo diệu khôn lường nên hét lên một tiếng, thân hình như con tôm, cuốn người búng ngược về sau năm bước để tránh ngọn kiếm.

Khi thân hình lão vừa chấm đất tức thì 'soạt', lão rút trong người ra một thanh báu đao to bản, gần giọng quát:

- Hứ! Kiếm pháp tuyệt luân hãy xem đao pháp của ta!

Lời vừa dứt, ngọn đao trong tay lão như con thuồng luồng uốn khúc lấp lánh qua muôn ngàn sóng bạc, tủa ra tấn công Trần Kha. Trước đao pháp lạ lùng này, Trần Kha vội quay lại dùng kiếm pháp thủ thân để dò la đường chiêu của đối phương, đồng thời chàng hét lớn:

- Ngươi là ai hãy nói mau!

Lão Cốc chủ cười hềnh hếch đáp:

- Huyền Đắc! Ngươi không tin sao?

Trần Kha liền nhử một chiêu nữa, tức thì thanh đao cũng nhanh như chớp vung lên.

- Chát!

Vô số ánh chớp xẹt ra khi hai đao kiếm đụng nhau. Cả hai địch thủ đều dang ra ba bước.

Trần Kha liền hỏi:

- Ngươi sử dụng 'Tu la đao pháp'?

Lão Cốc chủ liền hỏi lại:

- Tại sao ngươi biết?

- Nhờ đao pháp Phật gia ngươi mới còn mạng đến giờ này.

- Vậy ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại.

Vừa dứt lời, lão Cốc chủ liền múa tít cây đao trên tay, tung ra ba chiêu liên hoàn, xé gió chém vào Trần Kha.

Như bóng ma trôi, Trầm Kha liền đạp bộ tránh né luôn ba lượt rồi cười gằn nói:

- Tu la đao pháp tinh diệu thật, nhưng ta sẽ phá cho ngươi xem.

Tức thì chàng hoành kiếm bước tếu qua trái hai bước.

Đột nhiên một tiếng quát lạnh lạnh đầy hùng lực vang lên:

- Tất cả hãy dừng tay!

Tiếng quát như ẩn chứa một ma lực huyền bí, khiến mọi người giật mình đánh thót, luôn cả lão Cốc chủ và Trầm Kha cũng ngừng giao đấu ngay lập tức, mỗi người đều bước lui hai bước.

Sau tiếng quát, giữa đấu trường liền xuất hiện một lão bà đầu tóc bạc phơ, đôi mắt sáng quắc, đứng sừng sững giữa cửa chính điện.

Môn hạ Xuyên Tâm Cốc trông thấy xám mặt.

Bỗng thấy Hắc y lão nhân là lão già gầy guộc dẫn đường cho Trầm Kha vào đây, nhún mình nhảy đến trước mặt lão bà này trầm giọng hét to:

- Bằng hữu to gan thật, dám ngang nhiên xâm phạm bốn cốc...

Tiếng quát vừa dứt, Hắc y lão nhân đẩy nhanh ra một chưởng, tấn công vào lão bà này tức khắc.

Lão bà không chậm trễ liền đẩy song chưởng ra nghênh địch, đồng thời quát lớn:

- Dừng tay!

Cùng với tiếng quát, một tiếng 'bộp' khô khan nổ vang, luồng chưởng của Hắc y lão nhân bị hóa giải tức khắc.

Lão bà mỉm cười điềm đạm nói:

- Bằng hữu, ngươi cư xử thật không phải lẽ. Người đến viếng quý cốc là khách, chủ nhân đã không nghinh tiếp thì chớ, lẽ nào lại bắt tội khách nhân!

Hắc y lão nhân biến sắc hét to:

- Ngươi là ai?

Lão bà không đáp mà hỏi ngược lại:

- Ngươi là ai?

Hắc y lão nhân nhếch mép cười nhạt đáp:

- Tổng quản Địa linh Hắc sa chưởng Thái Khiêm!

- à! Ta tưởng đâu ngươi là tên Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc!

Lão Cốc chủ bấy giờ bỗng lên tiếng bảo:

- Thái Tổng quản hãy lui ngay!

Hắc sa chưởng Thái Khiêm nghe qua ngạc nhiên, nhưng vòng tay đáp:

- Tuân mạng!

Nói dứt Thái Khiêm vòng tay tháo lui ra sau.

Trầm Kha quá bất ngờ vì sự hiện diện đột ngột của lão bà này. Chàng lẩm bẩm:

- Ô! Nguyệt Nga Mã Tú Loan sư mẫu của Lữ Mộ Dung tại sao lại xuất hiện nơi đây? Ất có mục đích gì chứ chẳng không. Do đó nhiều lần định lên tiếng nhưng rồi chàng đành lảng lạng, đứng chờ quan sát diễn biến.

Lão Cốc chủ lại cất giọng trầm lạnh bảo:

- Bằng hữu dạy chí phải. Bằng hữu đến viếng bồn môn dĩ nhiên là khách, chẳng qua bằng hữu là một vị khách thần thông quảng đại, vào đây mà chúng môn hạ bồn cốc không hay để nghinh tiếp. Thực là hiếm có.

Lão bà này chính là Nguyệt Nga Mã Tú Loan, phá lên cười mấy tiếng trong như ngọc nói:

- Người chớ khen tặng bằng cách rầy mắng ngầm thuộc hạ. Ta dùng kế điệu hổ ly sơn, khiến cho bọn chúng rời khỏi vị trí giây phút là đủ cho ta lọt vào lãnh địa của quý cốc. Hơn nữa, Xuyên Tâm Cốc đâu phải chỉ có một con đường vào trong lòng đất. Vậy Cốc chủ người chớ nên phiền trách chúng nó.

Lão Cốc chủ nghe qua xám mặt, vội lên tiếng bảo:

- Theo lời các hạ vừa bảo, các hạ đến viếng bồn cốc bằng một tư cách không mấy đường hoàng.

- Ha! Ha! Đường hoàng, đường hoàng lắm chớ... Ta đến đây chỉ có một việc là tìm một người.

- Tìm ai?

- Tìm Lăng Tử Trầm Kha!

Trầm Kha nghe qua giật mình kinh ngạc vội lên tiếng hỏi:

- Tiền bối... Tìm tại hạ để làm gì? Lâu quá không gặp được tiền bối.

Nguyệt Nga Mã Tú Loan đôi mắt hiền hòa nhìn chàng cất bước ung dung đi về phía chàng đáp lời:

- Tìm tiểu diệt để thảo luận một vấn đề!

- Vấn đề gì thưa lão tiền bối?

- Nói ra nơi này rất bất tiện, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây mới thảo luận được.

- Ngay bây giờ?

- Đúng vậy! Vì vấn đề này thật quan trọng đến võ lâm kiếp vận.

Thấy vị ân nhân nói vậy, chàng không thể từ chối nên quay lại phía Cốc chủ, nói với giọng lạnh lùng:

- Cốc chủ, hôm nay ta bận việc quan trọng, ta tạm gởi món nợ ân cừu lại cho người và sẽ có dịp trở lại để phá 'Tu la đao pháp' của người...

Nói rồi chàng quay nhìn Nguyệt Nga Mã Tú Loan ra hiệu, và liền cất bước ung dung đi ra cửa điện.

Lão Cốc chủ bỗng cất tiếng gọi giật lại:

- Đứng lại!

Trầm Kha nghe tiếng quát vội dừng bước quay đầu nhìn lão Cốc chủ lạnh lùng hỏi:

- Cốc chủ còn muốn nhắn nhủ điều gì?

Lão Cốc chủ nhếch môi cười gằn, bằng giọng như băng giá lão nói:

- Xuyên Tâm Cốc đâu phải là vùng hoang địa không chủ để các người vui là đến, buồn là về hay sao?

Trầm Kha quay nhìn thẳng vào mặt lão Cốc chủ trầm giọng quát:

- Huyền Đắc người muốn gì?

Trầm Kha vừa hỏi dứt, Nguyệt Nga Mã Tú Loan bỗng đặt tay lên vai chàng mỉm cười điềm đạm hỏi:

- Vị này là Huyền Đắc đại sư của Thiếu Lâm sao?

Trầm Kha nghe hỏi lấy làm lạ, vội đưa mắt nhìn Mã Tú Loan mỉm cười điềm đạm nói:

- Lão này là Cốc chủ Xuyên Tâm Cốc danh hứ là Huyền Đắc, nhưng hiện giờ không còn là nhà sư nữa nên...

Bà ta lắc đầu tiếp lời:

- Không phải hấn!

- Người nói sao?

Trầm Kha buộc miệng kêu lên kinh ngạc, câu nói của Nguyệt Nga Mã Tú Loan chưa rõ ràng. Song đủ sức khiến cho chàng ngó ngẩn.

- ‘Chẳng lẽ lão Cốc chủ này lại giả Huyền Đắc, nhưng tại sao lão lại biết sử dụng Tu la đao pháp của Phật gia? Sự tình diễn biến càng mơ hồ, càng rắc rối, huyền hoặc, lại giả mạo nữa. Tại sao nhiều kẻ giả mạo Huyền Đắc vậy?’

Trầm Kha đang thắc mắc trong lòng thì Nguyệt Nga Mã Tú Loan đã trầm giọng hỏi:

- Các hạ là Huyền Đắc ư?

- Phải! Chính ta!

- Các hạ là Huyền Đắc, là đồ đệ của Thanh Hư Thánh Tăng?

- Dĩ nhiên là thế!

- à! Không trách được, các hạ có biết ta là ai không?

- Bỗng Cốc chủ mất lòa, lại thêm phần lãng trí nên không nhận được tôn giá là ai!

Nguyệt Nga Mã Tú Loan lão bà nghe qua cất tiếng cười trong như ngọc, sau cùng giương đôi mắt sáng rực, rọi thẳng vào mặt lão Cốc chủ trầm giọng bảo:

- Ấy đấy! Vì không rõ ta là ai nên ta có đủ bằng cứ chứng minh các hạ là Huyền Đắc giả. Huyền Đắc thật đã bị độc từ lâu. Cốc chủ các hạ, người chỉ là một gã quỷ lý.

Lão Cốc chủ giận run hỏi gặng lại:

- Người nói gì?
- Ta bảo người là một tên quỷ lý!
- Ta là người mà người bảo là quỷ lý là nghĩa lý gì?
- Người hãy lột chiếc mặt nạ ra xem!
- Cam ngay!

Lão Cốc chủ cướp lời nạt to. Trầm Kha nhìn thấy tình thế như vậy bất giác bồn chồn nhìn thẳng vào mặt lão Cốc chủ.

Nguyệt Nga Mã Tú Loan lão bà tiếp lời:

- Tại sao ta phải cam? Người sợ chiếc mặt nạ của người dấu gạt kẻ khác chứ làm sao dấu gạt ta được.

Lão Cốc chủ xúc động thấy rõ, thân hình lão run lên, rồi quắc mắt nhìn Nguyệt Nga Mã Tú Loan lão bà hỏi:

- Người là ai? Hãy nói mau!
- Nguyệt Nga Mã Tú Loan!
- Nguyệt Nga Mã Tú Loan?
- Đúng!
- Chứ không phải người đã biệt tích?

Lão bà Mã Tú Loan lắc đầu:

- Ta muốn ẩn cư an nhàn, song bọn ma đầu các người quấy phá nên ta buộc lòng phải xuất đầu lộ diện.

Cốc chủ cười ha hả rồi đưa tay kéo chiếc mặt nạ da người của lão ra thì Mã Tú Loan cất giọng kinh ngạc:

- A! Không ngờ người là Cuồng đao Cao Phi Tử.

Trầm Kha cũng hét lên:

- Người chính là Cuồng đao Cao Phi Tử?

- Đúng! Chính ta! Ta cũng khâm phục đôi mắt tinh anh của mỹ nhân vang danh một thời. Ha ha ha...

Trầm Kha bước tới hai bước trầm giọng:

- Cao Phi Tử! Nếu người là Huyền Đắc, người cũng là kẻ thù của ta. Và giờ đây người chính là Cao Phi Tử, người cũng vẫn là kẻ tử thù của ta.

- Sao vậy?

- Người còn nhớ đôi vợ chồng Trúc Trọng Cao Khả và Lục Tiễn Trầm Mai Tuyết Lệ chứ?

- Nhớ! Ta nhớ lắm! Nhưng tại sao người hỏi vậy?

- Hai người ấy là thúc phụ, thúc mẫu của ta.

- à! Thì giờ đây người đòi món nợ ấy.

- Đúng!

Lão Cuồng đao Cao Phi Tử cười hăng hắc:

- Đao pháp của Cao Phi Tử ta đã vang danh võ lâm, thế mà ta phải tu luyện thêm về 'Tu la đao pháp' thì ta há e ngại kiếm pháp của người sao?

- Chính vì 'Tu la đao pháp' mà người giết Huyền Đắc ư?

Lão Cuồng đao gật gù:

- Đúng vậy! Lão Huyền Đắc đem tâm huyết ra để tàn phá Thiếu Lâm chỉ vì 'Tu la đao pháp'. Còn ta, ta cũng cần nó để có thể độc bá thiên hạ chứ! Vì thế ta đã mưu độc cho Huyền Đắc phải chết đi để chiếm lấy Xuyên Tâm Cốc này làm nơi tu luyện. Và tất cả môn hạ của Xuyên Tâm Cốc đều bị ta cho uống phải 'Tán thân bì' nên không thể ra ánh sáng mặt trời được. Có như vậy họ mới phục vụ ta trọn đời, và chính vì Huyền Đắc đã chết nên Thiếu Lâm đại tự mới không còn lực lượng mạnh mẽ, do đó bọn người mới chiếm lại dễ dàng. Chỉ có một ít nhân vật ta phải dùng đến, nhưng họ thất bại là lập tức bị ta hạ sát luôn để chẳng ai biết được sự hiện diện của ta.

Lão Cuồng đao nói một hơi làm mọi người đứng nghe sững sờ.

Lão lại nói tiếp:

- Ta có Thái Tổng quản và Thập Nhị Sư Hôn là những người thân tín đủ để cùng ta hòa hiệp tâm đầu. Còn tất cả bọn môn nhân ở đây đều sẽ chết trong vòng vào khắc nữa vì không còn thuốc giải.

Vừa lúc đó bỗng có tiếng nói lạnh lạnh:

- Chưa chắc...

Tiếng nói vừa dứt, tức thì có một bóng đen đáp nhẹ xuống nơi cửa khách sảnh rồi ung dung bước vào.

Trầm Kha buột miệng kêu lên:

-Ồ! Hắc y cô nương tại sao lại cũng có mặt ở đây?

Cô gái mới tới chính là Hắc y thiếu nữ đã chỉ điểm Xuyên Tâm Cốc cho Trầm Kha, nhìn chàng mỉm cười nói:

- Các hạ ngạc nhiên lắm sao?

- Không ngờ cô nương cũng là người của Xuyên Tâm Cốc.

- Không! Các hạ làm rồi.

Trầm Kha chưa biết phải nói sao thì Cuồng đao Cao Phi Tử hét lên:

- Hứ! Mỹ diện nhân Hà Thúy Cơ lại đến đây làm gì?

Hắc y thiếu nữ chính là Mỹ diện nhân Hà Thúy Cơ đưa cặp mắt thu hồn nhích đôi môi mọng thản nhiên đáp:

- Đến để xem bọn người tan thân và để xem môn hạ của Xuyên Tâm Cốc có chết không?

Lúc này Tổng quản Thái Khiêm cũng cất giọng chen vào:

- Hà cô nương cứ tưởng rằng thuốc giải của Thanh Hoa Cung có thể cứu được bọn môn nhân à?

Hà Thúy Cơ nghe vậy kinh ngạc hỏi:

- Lão Tổng quản nói vậy nghĩa là gì?

- Nghĩa là lão phu đã biết mọi âm mưu cứu vớt môn nhân để làm phản nhưng chỉ vô ích thôi... bọn chúng sắp chết đến nơi rồi!

Ngay lúc đó bọn môn hạ Xuyên Tâm Cốc nhao nhao lên thì trong chớp nhoáng, chúng từng loạt ngã nhào trên mặt đất giẫy lên đành đạch rồi chết tức khắc.

Hà Thúy Cơ nhìn cảnh tượng ấy tức tối quát:

- Tại sao như vậy?

Lão Tổng quản Thái Khiêm cười hiểm hóc đáp:

- Tại vì thuốc giải của Thanh Hoa Cung có pha 'Tán cốt phá huyết' là vậy chứ sao?

- Khốn khiếp! Rồi bọn người sẽ lãnh lấy hậu quả.

Nàng vừa nói dứt lời là quay người phóng đi ngay.

Tổng quản Địa Linh Thái Khiêm liền lắc người định chặn Hà Thúy Cơ lại thì Cuồng đao Cao Phi Tử nói lớn:

- Tổng quản hãy để cho nàng đi.

Tổng quản Thái Khiêm liền dừng bộ quay lại theo lệnh của Cao Phi Tử.

Lúc này trong khách sảnh tiếng rên rĩ đã im bật, thấy người rải rác khắp nơi, như một nhà xác, thật là một cảnh tượng ghê hồn.

Vừa lúc đó có mười hai hắc y nhân từ phía trong hội điện bước ra, một tên liền nói:

- Đã xong tất cả! Chúng ta đi!

Nhưng Trầm Kha hét lớn:

- Không được!

Cường đao Cao Phi Tử ra hiệu cho Tổng quản Thái Khiêm và Thập Nhị Sư Hôn rồi cất tiếng quát:

- Tránh lối đi cho ta!

Vừa quát xong, Cường đao Cao Phi Tử vun vút múa bảo đao tấn công vào Trầm Kha. Trong lúc đó Tổng quản Thái Khiêm và Thập Nhị Sư Hôn tủa ra vây Nguyệt Nga Mã Tú Loan lão bà.

Trận chiến xảy ra thật ác liệt.

Cuộc ác đấu giữa Trầm Kha và Cao Phi Tử ác liệt ngay từ đầu. Một bên là cố giết kẻ thù, một bên là tay tuyệt đao muốn bá chủ võ lâm.

Một đao, một kiếm quện lấy nhau rồi hai bóng người như ánh chớp cuồn cuộn trong kiếm phong đao lực.

Bỗng Cường đao Cao Phi Tử hét lên:

- Hãy xem Tu là đao pháp.

Lập tức bóng đao xé gió rít lên kèm theo kinh lực từ bốn phía ập vào Lăng Tử Trầm Kha. Thật là một đao pháp tuyệt luân.

Trầm Kha thấy thế nạt lên một tiếng rồi tăng thêm kinh lực cho tay kiếm, tung ra một tuyệt chiêu để cản bảo đao.

Đao kiếm chạm nhau ngân vang, đồng thời hai đối thủ cũng dội ra sau ba bước.

Cường đao Cao Phi Tử nhìn lại hổ khẩu rướm máu vừa tức giận, vừa kinh ngạc quát:

- Tu là đao pháp có ba chiêu quán thế, ngươi hãy phá đi cho ta xem nào!

Lão bước ngang nửa bước, để ngang lưỡi đao rồi bất thần hét lên:

- 'Lược thủy tâm ngư'

Tức thì bảo đao trong tay lão chém tạt ngang vào trung bộ của Trầm Kha, nhưng lưỡi đao khi còn cách chàng chừng hơn gang tay, bỗng nhiên đi nhếch lên một cách khủng khiếp.

- Chát!

Một lần nữa đao kiếm chạm nhau đẩy bắn hai người ra xa. Khi hai chân vừa chấm đất, cả hai tung người vọt lên cao và tiếng Cường đao Cao Phi Tử rống lên:

- 'Thám sơn phá sát'.

Cùng với tiếng rống thì bảo đao của lão như ngọn cuồng phong cuồn cuộn như ánh sóng bạc, đâm ngay vào 'khí hải huyết' của Trầm Kha một cách vô cùng ảo diệu.

- Xoạt! Xoạt!

Hai tiếng như xé vải vang lên, hai đấu thủ đều hạ người xuống rồi cùng một lúc quay người lại.

Trầm Kha kinh ngạc nhìn lại bả vai bị lưỡi đao xốt qua làm chiếc áo rách một đường ngang.

Trong khi đó Cuồng đao Cao Phi Tử tái mặt vì bên sườn trái của lão bị lưỡi kiếm của Trầm Kha rạch một đường dài và máu rỉ ra nơi ấy.

Đến nước này, Cuồng đao Cao Phi Tử gầm lên một tiếng, thanh đao như chiếc chong chóng tỏa gió thì lão hét lên:

- Hãy đỡ 'Luân hồi trụ địa'

Cùng với tiếng quát, ngọn đao xé gió như ánh chớp chém từ hạ bộ của Trầm Kha vọt lên thật khủng khiếp.

Lăng Tử Trầm Kha cũng như ánh sao xẹt búng người lên cao vút qua đầu Cao Phi Tử như một chiếc quạt xòe ra vì hai chân chàng đi nhanh bật qua, mà đầu chàng như điểm tựa trong không gian, miệng thì hét:

- Chết!

Ngọn kiếm nhoáng lên một cái thì một tiếng la đau đớn:

- Á!....

Vừa lúc đó, chàng Lăng Tử Trầm Kha đã đứng sừng sững sau lưng Cuồng đao Cao Phi Tử. Lão này ôm ngực lão đảo quay người lại miệng nói đứt khoảng:

- Quỷ kiếm của ngươi... đã phá được... Tu là đao pháp... của ta...

Bất thần lão quay người cất tiếng cười ha hả rồi tung về hướng Trầm Kha một vật tròn đen, miệng hô:

- Cho ngươi nếm mùi 'Lân tinh đạn'.

Ám khí lân tinh đạn bay ra tuy nhanh nhưng Trầm Kha đã lưu ý nên chàng nhún mình vọt ra phía đại sảnh hô lớn:

- Tiền bối coi chừng!

- Bình!...

Lân tinh đạn nổ rền, khói tỏa mờ mịt...

Tức thì bóng lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan cũng đã thoát ra khỏi sảnh đường đứng bên cạnh Trầm Kha.

Lớp khói vừa tan thì Mã Tú Loan cất giọng ngạc nhiên:

- Bọn chúng đâu cả rồi?

Lăng Tử Trầm Kha liền đưa mắt quan sát nhưng trong khách sảnh giờ đây chỉ còn những xác chết ngổn ngang của bọn hắc y nhân trúng độc, ngoài ra không còn thấy người sống.

Trầm Kha buột miệng kêu:

- Nguy tai!

Nguyệt Nga Mã Tú Loan hỏi liền:

- Việc gì vậy?
- Sự cố ý ra đi của bọn chúng e rằng nơi đây có cạm bẫy.
- Vậy chúng ta thoát đi.

Hai người định đi ra theo lối lúc trước Trầm Kha đi vào nhưng lúc đó có một bóng hắc y nhân lao đảo bước vào.

Trầm Kha chạy lại nói ngay:

- Hừ! Lão Tổng quản đây rồi.

Chàng vừa nói vừa định đẩy song cửa ra tấn công nhưng thấy lão Tổng quản xua tay miệng nói:

- Hãy dừng tay!

Lão chỉ nói được như vậy là ngã nhào xuống.

Trầm Kha liền dừng tay quay hỏi lão bà:

- Tiền bối đã thương lão ta?

Nguyệt Nga Mã Tú Loan đáp ngay:

- Không! Lúc này lão chưa bị thương.

Trầm Kha bước đến bên cạnh lão Tổng quản thì lão ta cố giọng nói:

- Ta không ngờ lão Cao Phi Tử lại ám hại ta. Nhưng ta đã đặt chất nổ và bít ngã này cả rồi... Vậy các ngươi hãy theo ngã mé tả mà thoát ra...

Trầm Kha nói:

- Đây là một âm mưu của ngươi?

Lão Tổng quản Thái Khiêm lắc đầu nói:

- Trước phút cuối cùng của cuộc đời, ta muốn làm một việc lương thiện... Các ngươi hãy tin ta, thoát nhanh chứ không còn kịp nữa...

Sắc mặt của lão xanh dần, mồ hôi tuôn ra nhễ nhại...

Thấy hai người lưỡng lự lão nói:

- Đi nhanh lên. Cả lâu đài này sẽ chôn vùi... vĩnh viễn trong lòng đất ngay tức thì.

Bỗng lão cất tiếng:

- Ta sẽ chết... cùng với Cao Phi Tử và Thập Nhị Sư Hôn...

Trầm Kha thấy không thể chần chờ được nữa liền ra hiệu cho Nguyệt Nga Mã Tú Loan rồi như hai vệt khói quay ra mé tả...

Nguyệt Nga Mã Tú Loan nói với chàng:

- Đường này lúc này lão đột nhập vào.

Thế là hai người chạy nhanh hơn... trong khoảnh khắc hai người đã ra đến mé địa đạo.

Bỗng một tiếng nổ long trời lở đất, áp khí từ trong lòng địa đạo tuôn ra đẩy bắn hai người văng xa hàng mười trượng. Tuy nhiên hai người nương theo sức đẩy mà từ từ hạ người xuống một cách êm thấm, thì cũng là lúc núi đá lở đổ, bắn đi tứ tung, với lớp đất cát bụi mịt mù phủ kín.

Chờ cho áp lực giảm đi, tức thì hai người giở thượng đẳng khinh công lao người rời xa chốn này.

Qua hơn mười dặm đường, hai người liền dừng bộ. Trầm Kha lên tiếng trước:

- Thừa lão tiên bối! Người đến đây có việc gì dạy bảo vẫn bối ư?

Nguyệt Nga Mã Tú Loan giọng ôn tồn:

- Lúc này ta muốn tiểu diệt rời nơi ấy vì ta được tin là Thanh Hoa Cung sẽ âm thầm tiêu diệt Xuyên Tâm Cốc mà tiểu diệt đã vào chốn ấy, nên ta mạo hiểm vào theo để tùy cơ tiếp ứng cho tiểu diệt thoát nguy.

- Nhưng tại sao tiên bối lại biết tiểu diệt vào chốn này?

- Chẳng qua là do sự tiết lộ của Mỹ diện nhân Hà Thúc Cơ.

- Nàng tiết lộ thế nào?

- Nàng muốn ta cứu tiểu diệt ra trước canh ba.

- Tại sao vậy?

- Theo ta có lẽ vì tình cảm riêng tư.

-Ồ! Lại có thể như vậy được sao?

Bỗng có tiếng văng vẳng:

- Tại sao không?

Rồi tiếp theo là tiếng cười của con gái xa dần.

Nguyệt Nga Mã Tú Loan nói:

- Chắc chắn nàng ta rồi.

- Đuổi theo!

- Vô ích! Nàng đã chạy xa rồi!

Trầm Kha hoang mang không biết phải làm gì, thì lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan đã đặt tay lên vai chàng bảo:

- Ta đi đây!

Trầm Kha bối rối hỏi:

- Tiên bối vẫn còn cư ngụ ở chỗ cũ chứ? Và nàng Lữ Mộ Dung vẫn mạnh giỏi?

Nguyệt Nga Mã Tú Loan cười hiền hoà:

- Xin cảm ơn! Ta vẫn còn ở chỗ cũ. Giờ ta có việc gấp, xin hẹn dịp khác gặp lại.

Lời nói vừa dứt, thân hình Nguyệt Nga Mã Tú Loan như ánh chớp tung bay mất dạng...

oOo